

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. Разград, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лазар Й. Мичев

Членове: Емил Д. Стоев
Пламен М. Драганов

при участието на секретаря Дияна Р. Георгиева
като разгледа докладваното от Пламен М. Драганов Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20223300600207 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 313 и следващите от НПК.

С Присъда № 6/10.05.2022 г., постановена по НЧХД № 13/2022 г. по описа на Районен съд – Кубрат, подсъдимият А. С. С. от с. Мъдрево, обл. Разград е признат за виновен в това, че на 17.07.2021 г. в село Мъдрево, обл. Разград, на ул. „Дели орман“ е причинил лека телесна повреда на С. И. С. от село Мъдрево, обл. Разград, изразяваща се в хематом на лява орбита с подконюнктивален кръвоизлив във видимата част на склерата на ляво око, разкъсно-контузни рани и охлузвания по предните повърхности на двете ушни миди и драскотини пред тях, кръвонасядания по гръдната стена и двете мишници, охлузвания и драскотини по двете подбедрици, драскотини в странична теменна област и странична област на шията от лявата страна, доВ. до временно разстройство на здравето, неопасно за живота на пострадалия - престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 78а от НК съдът го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание глоба в размер на 1000 лева.

Със същата присъда подсъдимият е осъден да заплати на С. И. С. сумата от 1500.00 лева, представляваща обезщетение за причинените му от престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 17.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен предявения граждански иск в останалата част до предявения размер от 2000.00 лева като неоснователен.

Подсъдимият А. С. С. е осъден също и да заплати на С. И. С. сумата 912.00 лева –

деловодни разnosки, и по сметка на Районен съд – Разград сумата 60.00 лева – държавна такса върху уважения размер на граждански иск.

Против присъдата е постъпила жалба от адв. Ж. Ч. – упълномощен защитник на подсъдимия А. С. С.. Оплакванията са, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна както в наказателната, така и в гражданската и част. В жалбата се излага обстоятелството, че срещу подсъдимия има заведено и дело от друг частен тъжител, като двете дела касаят едни и същи обстоятелства, време, място и лица, участващи в инцидента. Според защитника като не е използвал дадената от чл. 41, ал. 3 от НПК възможност да обедини двете дела в едно производство, съдът е допуснал процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия. Освен това съдът не допуснал разглеждането в условията на насрещност обезщетението за неимуществени вреди, претърпени от подсъдимия в резултат на действията на частния тъжител, както и не е изложил становище относно приложението на института на реторсията, уреден в чл. 130, ал. 3 от НПК. Отделно от това се прави оплакване за несъразмерност на определеното обезщетение за неимуществени вреди като несъобразено със степента на съпричиняване от страна на тъжителя. Предвид всичко изложено се преви искане въззивния съд да отмени присъдата изцяло, като постанови нова, с която да признае подсъдимия за невиновен и на това основание да отхвърли като неоснователен предявения граждански иск.

След изготвяне на мотивите към присъдата допълнителни писмени съображения към жалбата не са депозиранни.

С жалбата не са направени доказателствени искания.

Препис от жалбата е връчен на повереника на частния тъжител и граждански ищец адв. С. В., като не са постъпили писмени възражения срещу жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от защитника адв. Ж. Ч. на основанията, изложени в нея. Отново се инвокира оплакване за допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, изразяващо се в неприлагането на дадената от чл. 41, ал. 3 от НПК възможност съдът да обедини двете дела в едно производство, с което е нарушено правото на защита на подсъдимия. Според защитника това процесуално нарушение е довело до нарушаване вътрешното убеждение на съдебните състави, разгледали двете дела. Прави се внушение, че тъй като в мотивите към присъдите по аналогичен начин са обсъдени и кредитирани показанията на разпитаните свидетели, то е налице съмнение за преписването им от някой от съдебните състави. Предвид на това се прави искане за отмяна на присъдата и връщането на делото за ново разглеждане. Отделно от това се навеждат доводи, че първоинстанционния съд изобщо не е обсъдил съпричиняващото поведение на пострадалия, както и причинените на подсъдимия при инцидента болки и страдания, и алтернативно се иска въззивния съд да вземе предвид тези обстоятелства при постановяване на съдебния си акт.

В съдебно заседание частния тъжител С. С. се представлява от упълномощен повереник адв. С. В.. Повереникът изразява становище, че в хода на първоинстанционното производство по несъмнен начин са били доказани твърденията в тъжбата, а именно че

подсъдимият е нанесъл телесни повреди на тъжителя. Изтъква, че в хода на съдебното следствие е била изцяло опровергана представената от подсъдимия епикриза, а от там и претендираните от последния телесни увреждания. Застъпва становище за правилност и законосъобразност на обжалваната присъда и моли същата да бъде потвърдена от въззивния съд.

Окръжен съд - Разград, като обсъди направените оплаквания в жалбата и след цялостна служебна проверка на присъдата, съобразно чл. 313 НПК и чл. 314 НПК, намира следното:

Жалбата е допустима – подадена е в законоустановения срок, от страна, която има това право и е насочена срещу подлежащ на обжалване по реда на глава XXI от НПК съдебен акт. Разгледана по същество обаче, жалбата е неоснователна.

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните пред Районен съд – Кубрат при спазване на принципа на непосредственост по чл. 18 от НПК доказателствени материали, обсъдени в мотивите на решението. Чрез законосъобразно извършени процесуални действия са събрани необходимите от гледна точка на разпоредбата на чл. 102 НПК доказателства. Аналитично са изследвани фактите и обстоятелствата, установявани и изведени от събраните по делото доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд, след като подложи на внимателен анализ доказателствената съвкупност по делото, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени съществено различни изводи относно фактите по делото, поради което споделя както доказателствените изводи на първоинстанционния съд, така и подробно изложените в мотивите към атакуваната присъда фактически констатации, които по същество могат да бъдат сведени до следното:

Подс.А. С. С. е на 44 години, женен, неосъждан, с основно образование, безработен.

Частният тъжител Серхан И. С. съжителства на семейни начала със св. Ш.М.. Семейството му живеело в Кралство Дания и веднъж в годината се връщало в България и отседвало в с. Мъдрево, в дома на св. С., майка на фактическата му съпруга.

Подсъдимият А. С. С. живее със семейството си в село Мъдрево, като къщите на св. С. и на подсъдимия били една срещу друга, като подсъдимия и свидетелката са в роднински връзки. На същата улица бил и домът на св. М.К..

Подсъдимият А. С. се занимавал с транспортна дейност, притежавал няколко автомобила, които паркирал на улицата пред дома си.

На 11.07.2021 г. семейството на тъжителя С. С. пристигнало с автомобила си от Дания в България и отседнало в дома на св. С. Н.. Улицата била сравнително тясна и паркираните по нея автомобили на подс. А. С. затруднявали тъжителя и съпругата му при прибиране на собствения им автомобил в двора на св. С.. Поради това св. Ш. М. се обърнала към подс. С., както и неговата майка, с молба да изместят единия от автомобилите си, за да може безпрепятствено да влизат в двора, но не срещнали разбиране от подсъдимия.

На 16.07.2021 г. подсъдимият бил рожденик и заедно със съпругата си вечерта

почерпили свои приятели в местното барче. След 22.00 часа при прибирането към дома си минали покрай дома на своя съсед св. М.К.. Последният, заедно с дъщерите и зетъвете си, били седнали на маса отвън на двора. Като видял съседите си, св. Кесман ги поканил да се присъединят към компанията и да се запознаят с по-малкия му зет, а подсъдимият и съпругата му приели.

По същото време в съседната къща тъжителят и неговия син вече били легнали да спят, докато фактическата му съпруга св. Ш.М., дъщеря ѝ и майка ѝ св. С. Н. били седнали в двора и разговаряли. От къщата на съседа М.К. свидетелките чули гласа на подс. А. С., който на висок глас обсъждал тяхното семейство, заканвал се и ги обиждал. След като послушали подсъдимия известно време, св. М. излязла на улицата, последвана от майка си, и отишла до къщата на св. Кесман, като извикала на подсъдимия да спре да говори по техния адрес и да не се занимава с тях. В отговор подс. С. излязъл на улицата, а след него и съпругата му св. Нефисе С., и двете страни започнали да си разменят словесни нападки и обиди. Свидетелката С. позвънила на кмета на селото С. М. С., който се отзовал и след пристигането си помолил страните да преустановят скандала и да не пречат на своите съселяни да почиват. Присъствието на кмета за кратко намалило напрежението и той решил, че е преустановил скандала, и си тръгнал. От шума на викащите се събудил тъжителя С. С. и излязъл навън. Подсъдимият го видял и насочил върбалната си агресия към него, като започнал да припомня стари истории за смъртта на брата и баща на тъжителя и за отношенията му с неговата майка. Тъжителят от своя страна му казал, че подсъдимият е оставил своя баща да умре. След тези думи А. С. тръгнал към пейката, където бил седнал тъжителят, и неочаквано го ударил с юмрук, при което последният паднал на земята, а подсъдимият продължил да го удря по цялото тяло с ръце и крака. Св. Ш.М. позвънила на тел.112, а св. С. се притекла, за да издърпа подсъдимия, при което той започнал да блъска и удря и нея и тя паднала на земята. Намесила се и съпругата на подсъдимия св. Нефисе С., която издърпала подсъдимия и така физическия сблъсък бил прекратен. Подсъдимият продължил да крещи по адрес на съседите си, а след това се качил в автомобила си и тръгнал да обикаля с него, а след няколко минути отново се върнал. Малко след това по подадения сигнал до тел. 112 пристигнали и полицейските служители, които изисквали от участниците в конфликта писмени обяснения, след което съставили предупредителни протоколи подс. А. С. и тъжителя С. С..

Тъжител и съпругата му същата нощ посетили филиалът на Спешна помощ в гр. Кубрат, където бил прегледан и насочен към съдебен лекар за освидетелстване. Свидетелката С. също усещала болки, но останала в дома си заедно със седем годишния си внук, тъй като детето било изплашило от случилото се.

На 19.07.2022 г. тъжителят С. С. бил освидетелстван от съдебен лекар, който издал съдебно медицинско удостоверение, в което описал обективните находки, установени при прегледа.

Видно от изготвената съдебно-медицинска експертиза в резултат на инцидента тъжителят С. И. С. е получил следните телесни увреждания: хематом на лява орбита с

подконюнктивален кръвоизлив във видимата част на склерата на ляво око; разкъсно-контузни рани и охлузвания по предните повърхности на двете ушни миди и драскотини пред тях; кръвонасядания по гръдната стена и двете мишници; охлузвания и драскотини по двете подбедрици; драскотини в странична теменна област и странична област на шията от лявата страна. По своята медико-биологическа характеристика описаните увреждания отговарят на медико биологичния признак на лека телесна повреда - временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Описаните увреждания са причинени от твърд/и тъп/и, тъпоръбест/и и със заострен ръб предмет/и и са получени по механизма на удари, стискане с пръсти на ръце, динамично въздействие на нокетен ръб, приземяване на терена с опора в ляво коляно/подбедрица.

Първоинстанционният съд по предвидения процесуален ред е извършил обоснован анализ на събрани и проверени в хода на съдебното производство доказателства, приобщени по надлежния ред и подробно описани в мотивите на обжалваната присъда. Според настоящия съдебен състав анализа на доказателствата от първоинстанционния съд не страда от пороците, приписани му с жалбата.

Обосновано първия съд е кредитирал в пълна степен показанията на свидетелките С. и Ш.М., които са последователни, логични, кореспондират изцяло помежду си и са правдиви от житейска гледна точка. Техните показания се подкрепят и от показанията на св. Ш. А., която макар и да не е била пряк очевидец на инцидента, още сутринта е видяла тъжителя и нанесените му телесните увреждания. Съдът е отчел евентуалната заинтересованост на тези свидетели, но е преценил, че те изцяло кореспондират с установените от съдебно медицинската експертиза обективни находки по тялото на тъжителя, които са констатирани почти веднага след инцидента от медицински лица в Центъра за спешна помощ в гр. Кубрат, а ден след това и в съдебно медицинско удостоверение, издадено от съдебен лекар.

Правилно първоинстанционният съд не е дал вяра на показанията на другата група свидетели – М.К., А. С., Н. С. и С. С., в частта им относно това кой е започнал физическия сблъсък и нанесените на подсъдимия телесни увреждания. Освен че противоречат коренно на показанията на свидетелите С. и Ш.М., техните показания се опровергават и от назначената по делото съдебно медицинска експертиза относно телесните увреждания на подсъдимия. Според настоящия съд тази съдебно медицинска експертиза е обоснована, правилна и изготвена по компетентност от вещото лице. Заключение на тази експертиза категорично изключва причинна връзка между инцидента, предмет на настоящото наказателно производство, и описаната в представената от подсъдимия епикриза с диагноза „травматичен шок“. Въззивния съд изцяло споделя изложените в тази насока съображения от първоинстанционния съд, поради което не е нужно да ги преповтаря. На практика тази експертиза опровергава и самата диагноза „травматичен шок“. Спрямо тези свидетели, предвид роднинските им връзки с подсъдимия, обективно също е налице заинтересованост от изхода на делото, и след като показанията им относно телесните увреждания на подсъдимия са компрометирани, то и в частта относно това кой е предизвикал физическия сблъсък не следва да им се дава вяра. Формалната логика на събитията също не е в подкрепа

на тезата на цитираните свидетели – в нощта на инцидента съпругата на тъжителя е подала сигнал до тел.112, тъжителят е посетил непосредствено след инцидента лечебно заведение и си е извадил съдебно медицинско удостоверение за нанесените му телесни увреждания. В същото време подсъдимият не се е оплакал на полицейските служители, посетили инцидента, че е бил бит, не е ползвал непосредствено след това медицинска помощ и няма обективни доказателства за получени телесни увреждания. Престоя му в болница седмица след инцидента и издадената му епикриза с невярно съдържание настоящия съд приема изцяло като негова защитна теза.

В заключение настоящия съд не може да не се съгласи с крайния извод за доказаност на фактическите обстоятелства, приети за установени от първоинстанционния съд.

При така установеното от фактическа страна първоинстанционния съд е направил законосъобразния извод, че от обективна и субективна страна подсъдимият А. С. С. е осъществил състава на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК като на 17.07.2021 г. в с. Мъдрево, община Кубрат, е причинил лека телесна повреда на С. И. С., довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота на тъжителя.

Правилно районния съд е приел, че спрямо подсъдимия са налице предпоставките за прилагане на чл. 78а от НК. Извършеното от него деяние се санкционира с лишаване от свобода до две години или с пробация, подсъдимият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК и от престъплението – предмет на делото, не са причинени имуществени вреди. Предвид на това го е освободил от наказателна отговорност и на основание чл. 78а от НК му е наложил административно наказание глоба в минималния, предвиден в закона, размер от по 1000 лева. При определяне размера на глобата към минимално установения минимум съдът е взел предвид като смекчаващо вината обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдимия. Чистото съдебно минало на подсъдимия не следва да бъде ценено като смекчаващо вината обстоятелство, доколкото същото е част от материалноправните предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 78а от НК, но доколкото липсва съответна въззивна жалба от частния тъжител в тази насока, е извън правомощията на въззивния съд да коригира присъдата в тази част.

Присъденото обезщетение е в рамките на справедливия размер, като липсват основания за неговото намаляване. Първостепенният съд е изложил обстойни мотиви, които настоящата инстанция възприема изцяло. Не са подценени, нито са надценени обстоятелства, имащи значение за правилното определяне размера на присъденото обезщетение.

С оглед изхода на делото правилно и законосъобразно на подсъдимия са възложени разносните по делото и е осъден да заплати държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

По жалбата

Първото възражение в жалбата, че съдът е допуснал процесуално нарушение, довело

до нарушаване правото на защита на подсъдимия, като не е използвал дадената от чл. 41, ал. 3 от НПК възможност да обедини двете дела в едно производство, е неоснователно. Не са били налице условията по чл. 41, ал. 3, тъй като правилно съдът в съдебно заседание на 15.02.2022 г. е констатирал, че по НЧХД № 14/2022 г. друг състав на съда вече е бил дал ход на съдебното следствие в съдебно заседание на 09.02.2022 г. На първо място следва изрично да се подчертае, че разпоредбата на чл. 41, ал. 3 от НПК предвижда възможност, а не задължение на съда да обедини двете дела и като не са обединили двете дела в едно съдебните състави не са допуснали абсолютно процесуално нарушение, което само по себе си да води до отмяна на съдебните актове. Освен това такова искане не е съобразено с особения характер на производство по дела от частен характер, където обвинителната теза се поддържа от частния тъжител. При обединяване на двете дела биха се нарушили съществено правата на двамата тъжители, като биха се лишили от възможността да свидетелстват, предвид забраната на чл. 118 от НПК. Съгласно цитираната разпоредба не могат да бъдат свидетели лицата, които са участвали в същото наказателно производство в друго процесуално качество, а тъжители по двете дела са непосредствени свидетели на развилия се инцидент. Принципно разгледано, обединяването на двете дела, които безспорно имат връзка помежду си, е било необходимо защото общото им разглеждане би спомогнало за правилното им изясняване и в крайна сметка за постигане на принципното начало по чл. 13 от НПК - разкриване на обективната истина. В процесния случай обективната истина не е била компрометирана, тъй като едни и същи факти, предмет на един и същи случай, макар и разгледани от различни съдебни състави са получили идентична фактическа и правна оценка, с което е бил спазен цитирания вече принцип по чл. 13 от НПК в наказателния процес. Затова и е несъстоятелно оплакването в нарушаването на волята на съдебните състави, интерпретирано като еднакво обсъждане и кредитиране на показанията на разпитаните по делото свидетели. Както диспозитивети на присъдите, така и мотивите към тях, съществено се различават по структура, съдържание и обем. Като се има предвид, че по двете дела са разпитвани едни и същи свидетели и е събрана като цяло почти една и съща доказателствена съвкупност, съвсем нормално е съдебните състави да са стигнали до едни и същи изводи относно достоверността на показанията на тези свидетели. Проблем би било, ако различните състави, постановили двете присъди, са обективирали в своите актове различни фактически и правни изводи по един и същи казус.

Не е допуснал съществено процесуално нарушение първоинстанционния съд и като е оставил без разглеждане направеното от защитата възражение за прихващане за неимуществени вреди, които подсъдимия е претърпял при инцидента. Съгласно чл. 84, ал. 1 от НПК в наказателния процес само пострадалия или неговите наследници могат да предявят граждански иск за обезщетение на вредите от престъплението, предмет на наказателното производство. Следователно гражданският иск в наказателния процес има акцесорен характер и е допустим единствено за вреди, настъпили от деянието на подсъдимия. В наказателния процес не могат да се търсят вреди от други деяния, които са извън предмета на обвинението. Затова и в наказателния процес е процесуално невъзможно да се предявява насрещен иск или възражение за прихващане.

Разгледано от материалноправна страна прихващане с обезщетение за вреди от деликт е недопустимо на основание чл. 105 от ЗЗД, тъй като съгласие на тъжителя - ищец за извършване на прихващане не е дадено.

Не може да бъде споделено и възражението, че първоинстанционния съд не е изложил становище относно приложението на института на реторсията, уреден в чл. 130, ал. 3 от НК. В мотивите към присъдата съдът е изложил недвусмислено, че изготвената от доктор Манолов СМЕ категорично сочи, че липсва причинна връзка между инцидента на 17.07.2021 г. и описаната в епикризата окончателна диагноза „травматичен шок“, както че в медицинската документация на подсъдимия не са описани каквито и да било отоци, насинявания, одрасквания. След като съдът не е приел за доказано, че при инцидента подсъдимият е получил някакви телесни увреждания, е било безпредметно да обсъжда какъв характер имат те и дали е налице хипотезата на чл. 130, ал. 3 от НК. Освен това според показанията на свидетелите на тъжителя, които съдът правилно не е кредитирал, тъжителят пръв е започнал да нанася удари по подсъдимия, което е самостоятелно основание да не се обсъжда института на реторсията.

При извършената цялостна проверка извън конкретните доводи, развити в жалбата, въззивният съд не установи други основания за отмяна или изменение на проверяваната присъда.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК Окръжен съд - Разград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 6/10.05.2022 г. по НЧХД № 13/2022 г. по описа на Районен съд – Кубрат.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____